

1.- Cố vấn luôn luôn có lý

Võ Hồng - Chúng tôi có mặt

Bò Cộ chậm chạp bước những bước ưu tư. Vạt cỏ chỉ non mềm ở dưới chân, nhìn mà không thấy. Khi thấy, cũng thân nhiên bước qua. Ba hôm nay nó gặm cỏ cầm chừng.

Đến nước này thì hết chịu nổi. Thằng bò Bình thuộc bầy Bình Hòa, nửa tháng nay cứ cà rà ve vãn con vợ của bò Cộ. Có hôm nó chạy chồm hai chân trước chụp lên lưng con mụ luôn. Từ xa trông thấy, bò Cộ hùng hục xông tới. Bình lật đật thót xuống chạy, chạy có cớ. Bò Cộ rượt theo không kịp.

Về chuồng mắng vợ lẳng lơ, nó nạt lại:

- Vô duyên. Ghen láng xẹt!
- Láng cái chỗ nào? Rõ ràng nó chụp ôm lưng mày.
- Chụp đâu? Ôm đâu? Chỗ đường chật, mạnh ai nấy lần chớ chụp cái gì?

Nó chối leo lẻo, nó cãi biến hết. Lẽ ra thì cứ đưa đơn ly dị, truất phế luôn, kiếm con khác thay. Nhưng nghĩ cho thấu cùng sự lý thì kiếm được một con như nó cũng không dễ gì. Tuy đã trọng tuổi, đã hai mặt con nhưng còn mát da mát thịt. Nó gốc bò Lỗ Lươn, Lỗ Sáu, mình thon nhỏ mà chắc. Đôi móng tròn đầy chớ không xương xẩu gồ ghề như mấy chị bò miệt Hà Bằng, Định Trung. Mặt mũi nó xinh xắn và cặp mắt mơ màng.

Chỉ còn một cách là hạ cho được thằng tình địch. Thằng Bình này tuy vạm vỡ, những gãy mất một sừng. Mình dư sức chém nó với cặp sừng còn nguyên vẹn của mình, chỉ có điều nó chạy mau quá, rượt theo không kịp.

- Chỉ có cách là sao chạy cho mau - Cộ nghĩ - Trời ơi! Làm sao chạy cho mau đây! Nằm trong chuồng nghe radio ông chủ nói chuyện vận tốc trên thế giới mà thèm. Con chim Ó bay mỗi giờ trên 100 cây số. Chiếc xe lửa chạy mỗi giờ 250 cây số. Máy bay mỗi giờ bay 900 cây số. Hỏa tiễn mỗi giờ bay 18 ngàn cây số. Ngôi sao chổi mà ông Newton phát hiện bay hai triệu cây số mỗi giờ. Mà thôi, trở lại chuyện mặt đất, trở về đồng cỏ. Hãy cứ chạy mau được như Ngựa! Nhìn Ngựa chạy nước kiệu lúp xúp, phi nước đại vùn vụt... Bò Cộ thèm. Liên thủ thi tâm sự với Dê:

- Anh có bộ râu dưới cằm, ắt là thông minh?
- Hẳn nhiên. Có muốn thông minh như mình không?
- Không. Chỉ muốn chạy mau được như Ngựa.
- Ngu xuẩn! Coi lại cái đuôi của chú, coi có giống đuôi Ngựa không mà chú mong chạy mau như Ngựa?
- Bò Cộ quay lui nhìn đuôi mình và nhìn sang đuôi Ngựa.
- Ồ đúng. Đuôi của tôi cụt ngắn chỉ một túm lông. Mà... muốn có một cái đuôi xum xuê như Ngựa thì phải làm sao?
- Ghé lại “phòng khiêu nại” mà xin. Nơi đó có đặc phái viên của vua Trời xét những đơn khiêu nại.

Bò Cộ khúm núm:

- Mình không dám khiêu nại. Mình chỉ năn nỉ xin.

Dê gắt:

- Được rồi, thì cứ lại đó mà năn nỉ. Có điều dặn đây: tới trễ một chút. Chặng mười một giờ, giờ đó ông đặc phái viên sắp sửa về ăn trưa nên ông dễ đồng ý. Không tra hỏi dài dòng lời thôi.

Bò Cộ làm đúng như lời dặn. Quả thật lời xin được thỏa mãn nhanh chóng không thể ngờ được. Ông đặc phái viên đang nhét sổ sách vào cặp, chuẩn bị đứng dậy – vì đã mười giờ rưỡi – thấy bò Cộ đến. Vội vã hất hàm hỏi muốn gì. Bò Cộ kính cẩn dâng tờ đơn, nhưng ông gạt sang một bên.

- Có gì nói mau, không dài dòng.

Nghe bò Cộ nói đủ bảy tiếng “con xin đổi một cái đuôi Ngựa”, ông giơ tay ngăn lại không cho nói tiếp, rồi quay sang ra lệnh cho quỷ sứ chạy lấy ngay một cái đuôi ngựa ở trong kho, ra lệnh cho tên quỷ sứ thứ hai lấy dao cắt đứt cái đuôi của bò Cộ và tên quỷ sứ thứ ba thắp đuôi ngựa vào vết cắt. Công việc làm xong trong ba phút. Vậy là hết giờ làm việc. Tan sở.

Mừng quá, vừa bước ra khỏi cổng bò Cộ liền phi nước kiệu. Phải xé gió như một con Ngựa. Phải chụp cho được thằng bò Bình ve vãn vợ tao. Phải chém cặp sừng vào ức nó, vào mạng mỡ nó. Phải nhìn nó nằm trào máu, nằm ngáp thoi thóp. Nằm tắt thở. Phải... Phải... Nhưng kia... sao lại... sao nước kiệu gì lạ vậy? Sao nước phi gì lạ vậy? ... Sao không khác chi kiệu bò chạy rầm rập mà chậm rì như xưa vậy?

Bò Cộ buồn bã thất vọng, về chuồng còn bị mụ vợ rầy:

- Sao bữa nay thay cái đuôi gì ngố kỳ cục vậy? Ngố như cái chổi vậy?

Bò Cộ ấp úng:

- Cái mõng của tôi to, mà cái đuôi Trời cấp cho thì nhỏ quá. Không che kín được bao nhiêu. Nhiều khi thấy lố lờ xấu hổ. Mới xin cấp cho một cái đuôi tương đối rậm rạp dễ coi.

- Chà! Dễ coi dữ!

Hôm sau bò Cộ than phiền về sự thất bại đó với Heo. Heo cười:

- À... à... Té ra một bộ râu không nhất thiết phải có mới tạo được sự khôn ngoan. À... à... Bây giờ cậu mới vỡ lẽ. Tôi đây không có râu, nhưng tôi cam đoan với cậu là muốn chạy mau như Ngựa thì cậu phải kiếm cho ra một cái bờm như nó. Không có cách nào khác.

Rồi quay nhìn phía khác. Heo nói gần từng tiếng, giọng khinh khinh như muốn phân chứng với những khán giả nào đang đứng gần đó:

- Hừ! Không có cái bờm mà muốn chạy mau!

Bò Cộ không bị chạm tự ái, cảm ơn Heo rồi chọn ngày tới phòng khiêu nại. Khôn ngoan hơn lần trước nữa, bò Cộ chọn chiều thứ Bảy. Thật sát đúng tâm lý. Lần này chỉ cần hai phút là bò Cộ có được một hàng lông bờm dày, mịn và óng ánh nơi cổ.

Vội thực hiện gấp nước kiệu. Nhưng kết quả thật bi thảm – vẫn là điệu chạy tán loạn của loài bò mỗi khi báng lộn nhau chạy ào ào. Tiếp theo là vụ xia xối của mụ bò cái, không tránh khỏi:

- Chẳng còn ra cái “thống chế” gì nữa. Một cái bờm! Trời ơi!

Lại phải lí nhí nhận lỗi, kiểm có vu vơ:

- Tôi bị viêm cổ họng, loại viêm họng hạt. Tạm nhờ cái bờm che cho đỡ lạnh cổ.
- Viêm họng, viêm xoang gì! Hay ghen lắm, nói càm ràm hoài. Cho ung thư cuồng họng luôn! Cho chết luôn!
- Mồ tổ cha mày! Cũng tại mày mà ra hết. Con đi!
- Tại tao làm sao? Tao móc họng mày hả?

Biết cái tay đôi không lại với nó, bò Cộ bò ra sân sau đứng một mình. Cho tới khi sương rơi lộp độp trên lá.

Sau hai lần hy vọng hụt, bò Cộ cam phận. Cho tới một ngày kia, một con Cò từ đâu bay tới, đầu nhẹ nhàng trước mặt. Màu lông trắng tinh sạch, thân hình mảnh mai. Thật trái ngược với vị cổ vắn Heo mà mình đã nhờ cậy, mập ú mà đen thui, đến cái mỏ cũng khác: một đằng thì dài mảnh như đũa nhẹ nhàng mổ cho vui, còn một đằng thì cụt ngắn, sục vào chậu, nhai ngau ngấu. Thiếu bộ râu khà kính của ngài cổ vắn Dê, nhưng nhà bác học Thomas Edison đâu có sợi râu nào mà vẫn làm tới 1903 cuộc thí nghiệm thành công, lãnh tới 1903 cái bằng phát minh sáng chế?

Vậy là bò Cộ lân la tới hỏi ý kiến Cò. Cò khoan thai phát biểu:

- Xét theo động lực học, thì đôi sừng của anh cản trở không khí, vận tốc không thể nhanh được.
- Vậy...?
- Cưa bỏ đôi sừng.
- Nghĩa là tôi lại phải tới “phòng khiêu nại”?
- Khỏi cần, đi chi mất công. Kiếm một anh thợ cưa dạo, trả cho nó vài chục. Mình cưa bỏ đi chớ có xin cấp món gì để thay thế đâu mà khiêu nại?

Đúng là một nhà khoa học. Không một lời nói dư, không một cử động thừa. Bò Cộ thầm phục và bò Cộ làm theo lời.

Quả thật tiện lợi. Có tiền, anh thợ cưa làm việc thật nhanh, thật nhẹ nhàng và chỉ mười phút sau, nhìn xuống mặt nước ao, bò Cộ tưởng mình đang nhìn ai. Cái đầu trụi lủi. Nó thấp trùng xuống, và tưởng như sắp trũng nữa, đang còn trũng xuống nữa. Nhưng thôi kệ. Mục đích của mình là phi nước kiệu, miễn phi được nước kiệu, phải phi gấp nước kiệu. Mọi cái khác không cần thiết, không cần thiết. Pha luôn.

Nào! Lên đường! Lóc cóc... Lóc cóc... Uồ! Lóc cóc... Lóc cóc... Kia! Lóc cóc... Sao? Trục trặc cái gì? Lóc cóc...

Bò Cộ dừng lại. Chán nản tưởng chừng có thể tự tử được. Nhưng lịch sử loài bò không có ghi gương tự tử, nên cực chẳng đã đành nhẫn nại cứ sống. Về chuồng bị mụ vợ hoá nguýt, rửa sả, điều đó ai cũng đoán hết và đoán đúng. Có điều này không ai ngờ được là đi đâu bò Cộ cũng bị xa lánh, xua đuổi. Có lúc thì lịch sự nhẹ nhàng, có lúc còn bị làm rắc rối lòi thối. Chỉ vì cái dáng “Bò không ra Bò. Ngựa không ra Ngựa”, khiến tập thể bò khinh bỉ không muốn nhìn, còn tập thể Ngựa thì phần nộ, coi như một sự xúc phạm.

Kể từ lần thất bại chua cay đó, bị hất hủi, bò Cộ thường trầm tư đi những bước chậm, rất chậm trên những con đường ruộng vắng vẻ. Chậm hơn mọi con bò khác đang ung dung gặm cỏ, thỉnh thoảng rượt đuổi nhau chạy tung bụi mù trời. Các loài vật trên đồng cỏ đều xót thương cho hoàn cảnh bò Cộ cô đơn, ít ai nghĩ đến cái số phận bi đát thảm thương đang chờ

đội bò Cộ. Thay đuôi thêm bờm chỉ là chuyện nghệ thuật, đầu lạ sau quen, không có ranh giới trắng đen, chê cũng được mà khen cũng xuôi. Chỉ đau khổ cụ thể là bỗng dưng bị mất cặp sừng. Mà thằng bò Bình “đê xôm” thì nó chỉ nể nang có cặp sừng bén của Cộ mà thôi.